

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΥΒΕΤ ΑΛΛΑΡ

Η ΜΗΤΕΡΑ

—Τί όμορφη πού είσαι σήμερα, μαμά! Θά βγής έξω μί- πως; ελτε το ξανθό παιδάκι στη μητέρα του, πού ήταν έτοιμη ν' αναχωρήσει.

φτωχιά γυναίκα γιά νά περιποιηθί το παιδί της και βγήκε γρήγορα άπ' το φαρμακείο. Τόσο πολύ είχε ταραχθί άπ' αυτή την άρροσπη σκηνή, ό- στε άντί νά έξοκολούθησε το δρόμο της, γύρισε πίσω στο σπίτι της.

—Ναι, χρυσό μου, έχω λίγη δουλειά, απάντησε με τρυφερότητα ή νεαρή χήρα.

Σ' αυτά της κοιτούσαν άκομα τα λόγια της δυστυχισμένης έ- κείνης μητέρας. Τί συμπτώσεις ήταν άλήθεια αυτή τή στιγμή πού εί- χε πάρει την απόφασί της καί πήγαινε νά τή τόν και στη θεία της; Μήπως και το μικρό της το παιδί, ο μικρός Πέτρος, έπρόκειτο νά πάθι τά ίδια αν ξαναπαντρευόταν; Είχε παρητη- ρήσει άλλωστε ότι ο μικρός άπέφυγε το λογαγό κ' έκείνος πάλι άλλαξε άίωσας έφρασε υϊός έφραταν τό υϊατα του στο παιδί. Τό βλέμμα του, πού ήταν τό- σο τρυφερό πριν, γινόταν ψυχρό και κακό. Μια μέρα μάλιστα πού είχε πάρει στα γόνατα το παιδί της και τό χάιδευε, ο λογαγός τόν τράβηξε άπότομα άπ' την άγκαλιά της, λέγοντας με τόνον έρεθισμένο:

—Ά, όχι, μαμά. Δέν θέλω νά βγω με τή μίς, γιατί δέν με αφήνει ήσυχον με τά Άγγλικά της.

—Ά, όχι, μαμά. Δέν θέλω νά βγω με τή μίς, γιατί δέν με αφήνει ήσυχον με τά Άγγλικά της.

Και σέ λίγο πρόσθεσε μ' ένα άδωο παράτονο: —Άπό τότε πού έρχεται εδώ ο καλός μας ο φί- λος δέν με ξαναπήρες πειά μαζί σου.

Η μητέρα δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει μια νευ- ρική χειρονομία και κώνοντας πώς δέν έπρόσεξε τά λόγια του μικρού, κατέβηκε γρήγορα τί σκάλα και σέ λίγο βρέθηκε στο δρόμο.

Ο καρός ήταν ώραιος και άντί νά πηρη άιάξει, προτίμησε νά πάη με τά παιδιά ός τό σπίτι της θείας της, πού τήν είχε προσκαλέσει άπό χθές. Έτσι θά τής δινόταν άρετό; καρός γιά νά έξετασή με ψυ- χραιμία τό σοβαρό ζήτημα πού τήν άποσκόλλουσε τό- σες μέρες και πού έπρόκειτο νά μεταβάλλι έξ' ολοκλη- ρου τή ζωή της.

Η Λουκία—αυτό ήταν τ' όνομά της—είχε μείνει όρφανή άπό δεκαεννιά χρόνον και κατ' άπαιτήσι της θείας της είχε παντρευθί έναν πλούσιο έμπορο, με τόν όποιον έζούσε ήσυχα κ' εύτυχισμένα. Ένα χρόνο ό- μως έστερα άπ' τό γάμο, τής μετέβησαν μία μέρα στο σπίτι τόν σύζυγό της νεκρό! Εδάδιζε άρηρη- μένος στο δρόμο και τόν έκοψε ένα αυτοκίνητο!...

Άπό τότε, ή άπαρηγόρητη χήρα κλείστηκε στο σπίτι της και άποσιώθηκε με όλη της τήν ψυχή, στην ά- νατροφή του παιδιού της. Μία μέρα όμως έτυχε νά τήν ίδη κάποιος λογαγός, ο όποιος τόσο πολύ έγοη- τεύθη άπό τή χάρι της, ώστε τήν έξήτησε σέ γάμο διά μέσου τής θείας της.

Μέσα σέ λίγον καιρό ή σχέσεις τους είχαν προ- χωρήσει άρετά και ο λογαγός έγινε ο καλός φίλος τής οικογενείας.

Η νεαρή χήρα τόν είχε άγαπήσει πραγματικά και καταλαβαίνοντας ότι δέν έπρεπε νά παρατείνη πε- ριοσότερο αυτή τήν έκχειριότητα, είχε πάρει πειά τήν όμοιολή απόφασί της. Πήγαινε λοιπόν στη θεία της γιά νά τής πη τό ναί και νά τελειώσει αυτή ή ύ- πόθεσις. Ένώ όμως έπλησίαζε στο σπίτι της, θυμή- θηκε έξαφνα μία παραγγελία πού είχε ξεχάσει. Έ- πρεπε νά πάρη ένα τονωτικό φάρμακο γιά τόν μικρό της, ο όποιος είχε άδυνατίσει τόν τελευταίο καιρό.

Γύρισε λοιπόν πίσω και διεκδίνθηκε γρήγορα στό κοντινό φαρμακείο. Καθώς άνοιγε τή πόρτα του φαρμακείου, είδε νά πλησιάζον δυό άνδρες πού κρατούσαν στα χέρια τους ένα παιδί λιποθυμισμένο. Τό πρόσωπό του ήταν κατάγλωμο κ' άπό τή μίτη του έτρεχαν αίματα. Πίσω άπ' αυτούς έρχονταν μία φτωχή γυναίκα του λαού, ή όποία με δάκρυα στα μάτια της δηγιήθηκε τί είχε συμβή. Ο σύζυγός της είχε γυρίσει, όπως πάντα, μεθυσμένος κ' έδωσε τόσες ξιλιές στο παιδί, πού τό δυστυχισμένο έπεσε κάτω άναίσθητο!... Η Λουκία κούτταζε τό παιδί με τό κέραιο πρόσωπο και είπε:

—Πώς μπορεί ένας πατέρας νά μεταχειρισθί μ' αυτό τόν τρόπο τό παιδί του;

—Άχ! κούρά μου! απάντησε με θλίψη ή μητέρα. Δέν εινε δικό του παιδί και δέν τό πονάει ή καρδιά του. Ο πατέρας του πού τ' ά- γατούσε και τό χάιδευε πέθανε... Ξαναπαντρεύηκα εδώ και δύο χρόνια μ' αυτόν τό μεθυστακα και μέρα καιλί δέν είδα άπό τότε. Τά βάσανα του παιδιού μου εινε άμολόγητα. Όταν παρατηή λιγάκι, έ- πάνα ο' αυτό ξεδιμναινει. Έμένα δέν τοιμάει νά με πειράξει, γιατί ξεφο νά τόν αγριώσω γιά καλά. Άχ! κούρά μου, νά νά σου πω. Κα- λώτερα νά μη σούη μία γυναίκα νά ξαναβρίθι στεφάνι όταν έχη παι- διά... ..

—Έλα τώρα, τή σκότισες τήν κυρία με τίς κλάψεις σου, είπε ο φαρμακοποιός. Δέν έχει τίποτε τό παιδί σου. Τή γλύτωσε κ' αυτή τή φορά. Γιά τό μέλλον όμως δέν σου έγγνώμα, αν δέν χωρίσης άπό τόν άνδρα σου.

Η Λουκία πήρε τά φάρμακά της, έδωσε ένα εικοσάρραγο στη

Ακούμπησε στον τοίχο κι άρχισε νά κλαίη

—Δεν εινε σωστό νά τό κοιμαθαίνετε. Δέν τού χρειάζοντα πειά χάδια και φιλιά, εινε άρετά με- γάλια.

Ο μικρός Πέτρος, μπρός σ' αυτή τήν έχθραή στάσι του ξένου, άποτραβήχτηκε σέ μία γωνία κ' άρ- χισε νά κλαίη σιωπηλά. Αυτή όμως είχε περιλωθί άπό τόν έρωτα και δέν έδωσε σημασία στο περιστάτικό αυτό. Τώρα όμως τό μητροκό ένστικτο είχε ξυπνήσει μέσα της άπό τά λόγια τής δυστυχισμένης μητέρας, πού είχε συναντήσει πρό όλίγον στο φαρμακείο. Άν τ' άγαπημένο της παιδί έπρόκειτο νά δυστυχισθί κ' αυτό άπ' τό δεύτερο γάμο της; Ω, καλύτερα νά μη γίνη ο γάμος αυτός. Κ' ή Λουκία πήρε ένα άιάξι και γυρισε στο σπίτι της.

—Μπα, ήθελες κούλας, μαμά; φώναζε ο μικρός άγκαλιάζοντάς τήν μόλις τήν είδε. Ξέρεις, μαμά, δέν έβγαινα περιπατο. Είχα κλάψει και ή μίς θυμωσε γ' αυτό.

—Καλά, παιδί μου! απάντησε ή μητέρα χαμογε- λώντας μ' ευχαρίστησι. Πήγαινε νά τής στη νταντά σου νά σε ντύση, γιατί θά σε πάρω νά βρούμε μαζί περιπατο.

—Άλήθεια, μαμάκα; φώναζε τό παιδί με μία έ- λαφρή δυσαπιστία. Δέν θάρθη μαζί μας ο καλός μας ο φίλος;

—Όχι, παιδί μου, όχι. Θα είμαστε μόνοι μας, οι δυό μας. Έλα, πήγαινε...

Κ' ενώ τό παιδί έτρεχε καταχαρούμενο νά ντυθί, ή Λουκία κούσε στο γοαφείο της, έγραψε δυό λέξεις, σφράγισε τήν επιστολή και τήν έδωσε στον έπιτηρήτή λέγοντάς του:

—Πήγαινε αυτό τό γράμμα στη θεία μου. Δός τό και φύγε, χωρίς νά περιμένεις ά-

πάντησι.

Θεμά δάκρυα κούλησαν άπ' τά μάτια τής Λουκίας, μπροστά σ' αυτή τήν υπερατή μη- τερική θυσία. Ακούμπησε στον τοίχο κ' άρ- χισε νά κλαίη... Σέ λίγο όμως εδεν είδε τό παιδί της σφογγισσε γρήγορα-γρήγορα τά δάκρυά της και παίρνοντάς τό στην άγκαλιά της τό γέμισε με φιλιά...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Άν μπορής νά λάβης έκδησιση γιά μία βίβη, συγχώρησε τήν, χωρίς νά τή λησμονή- σης. Άν όχι, λησμονήσε τήν, χωρίς νά τή συγχωρήσης.

—Όποιος έπιθμει τό θάνατο, ζή πολύν καιρό.

—Οι άεργοι περνούν τήν ώρα τους σχο- λιάζοντας τους άλλους. Εινε κ' αυτό ένα εί-δος έργασίας.

—Η φιλιε; πεθαίνον συγχότερα άπό τους φίλους.

—Η μεγαλειότερη θλίψη μας εινε ή τε- λειτάια.

